

Ria van der Ven-Rijken

De familieband

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Met stralende ogen keek Fleur Bakker vanaf de straat naar het ouderlijk huis. Hier hadden haar ouders, Lenny en Daan Prins, gedurende hun huwelijk gewoond. Het oude naambordje met daarop de naam Familie D. Prins hing nog naast de bel, smerig geworden door weer en wind, de letters vaag leesbaar. Fleur was in dit huis geboren en opgegroeid. Ze kende elke kamer en elk verborgen hoekje. Ze had het nog nooit zo mooi gevonden als nu. Het onkruid dat in de tuinen rondom welig woekerde, liet haar op dit moment koud. Vanaf vandaag mocht ze deze woning officieel haar eigen huis noemen. Haar oudere broer Maurice en zus Elvira waren er enkele weken geleden na een gesprek mee akkoord gegaan dat Ronald en zij de ouderlijke woning in Waspik zouden kopen. Dat was na moeders begrafenis gebeurd. De koop was sinds vanmorgen dus een feit. De notaris, bij wie ze met Ronald was geweest voor het ondertekenen van de akte, zou verder alles afhandelen en Maurice en Elvira hun wettige kindsdeel uitbetalen.

Fleur voelde de zachte druk van Ronalds hand plotseling op haar schouder.

‘Ben je blij, Fleur?’

Ze draaide haar hoofd en keek met betraande ogen van ontroering in die van hem. Een speelse haarkrul gleed over haar voorhoofd, ze duwde die weg.

‘Ja, natuurlijk ben ik blij! Het is fantastisch dat we dit huis nu het onze kunnen noemen, Ron. Hoewel... het zal toch altijd een beetje het huis van pap en mam blijven, denk je ook niet? Er zijn zo veel herinneringen.’

‘Aanstaande zaterdag begin ik meteen met de grote opknapbeurt,’ zei Ronald op een toon die geen tegenspraak duldde. ‘Als het meezit, kunnen we er over een week of zes al in wonen.’

‘Ik kan nauwelijks wachten. Kom, dan gaan we binnen kijken.’ Fleur liep snel naar de voordeur die ze opendraaide met de bekende sleutel die ze al zoveel jaren in gebruik had.

‘Nou ja, alles ziet er nog precies hetzelfde uit als voorheen, hoor,’ zei Ronald nuchter terwijl hij haar op de voet volgde.

‘Je hebt gelijk, maar nu is alles wel officieel van ons.’

‘De inboedel moet ook nog eerlijk verdeeld worden,’ herinnerde Ronald haar eraan. Fleur wist dat Ronald een andere smaak had en moeders afgeleefde, donkere eiken meubeltjes zo snel mogelijk van de hand wilde doen. Zelf hadden ze, in het appartement waar ze nu nog met hun twee kinderen woonden, een veel moderner interieur waarin lichte meubelen stonden.

Binnen liet Fleur haar kritische blik over moeders meubeltjes glijden. In haar gedachten ontstond ineens het plan om een en ander op te knappen voor hergebruik.

‘Ik wil er even over nadenken, Ron. Alle spullen van de hand doen kan altijd nog,’ zei ze aarzelend.

‘Dat moet dan maar in overleg met Elvira en Maurice. Misschien willen zij ook nog graag iets overnemen.’

‘Dat geloof je toch zelf niet.’ Fleur keek Ronald verontwaardigd aan. ‘Maurice en Anne hebben er in hun huis geen ruimte voor, en Elvira heeft sinds haar huwelijk met Stefan altijd neergekeken op mams interieur. Die willen dit toch niet!’

Ronald knikte aarzelend. ‘Tja, in dat opzicht heb je misschien wel gelijk. Ik denk ook niet dat ze er veel belangstelling voor aan de dag zullen leggen. Maar ja, je weet het maar nooit.’

‘Met sommige meubeltjes kan ik nog wel wat,’ mijmerde Fleur. ‘Als ik dat dressoir tegen de muur nu eens netjes schuur en het vervolgens met een lichter kleurtje behandel, dan ziet het er alweer heel anders uit. Goed genoeg voor mijn bed and breakfast.’

‘Dat is inderdaad een goed idee van je, Fleur. Neem jij dat dressoir maar onder handen. Als het lukt, is dat in ieder geval kostenbesparend,’ lachte Ronald. ‘Ik neem straks onmiddellijk contact op met Herman en Kees voor al het andere verf- en stucwerk. Het metselwerk neem ik zelf wel onder handen...’

Fleur hoorde Ronald wel praten, maar haar gedachten flitsten terug naar het moment dat ze definitief afscheid van haar moeder had moeten nemen. Twee lange jaren was mam ernstig ziek geweest. Fleur had haar dagelijks bezocht. Dat had ze kunnen doen omdat ze hier niet al te ver vandaan woonde, aan de andere kant van Waspik. Alle boodschappen en de huishoudelijke klussen had ze vanaf het begin van mams ziekte voor haar rekening genomen. En de thuiszorgorganisatie had een wijkverpleegkundige gestuurd om

mams zieke lichaam dagelijks te wassen en te verzorgen. Zo hadden ze het voor elkaar gekregen dat mams grootste wens, om thuis te kunnen sterven, in vervulling was gegaan. Een moeilijke, emotionele tijd. Fleur voelde tranen opwellen in haar ogen toen ze aan mams laatste woorden dacht. Het onvermijdelijke afscheid.

‘Bedankt voor al je lieve zorgen, schat. Er zijn geen kostbaarheden die ik jullie nalaat, maar wil jij mijn begrafenis en de verkoop van dit huis samen met Maurice en Elvira regelen? De opbrengst kunnen jullie daarna delen.’

Een testament was er niet, dat wist Fleur. Alleen het grote, oude huis dat net buiten de bebouwde kom gelegen was, had waarde. De tijd om het huis van de hand te doen was op dit moment niet gunstig. De huidige financiële en economische crisis had de huizenmarkt compleet lamgelegd. De verkoop van moeders huis kon wel eens jaren gaan duren, voorspelde een makelaar. Daar was Fleur niet echt rouwig om, want een dag na mams dood wist ze het ineens zeker. Ze wilde het huis helemaal niet aan vreemden verkopen, maar er zelf in gaan wonen. Samen met Ronald en hun beide kinderen, Anika en Roy. Maurice en Elvira hadden er toch geen belangstelling voor, die wilden er het liefst zo snel mogelijk vanaf. Twee jaar geleden waren Ronald en zij al op zoek gegaan naar een andere woning. Het appartement waarin ze met hun kinderen woonden, was aan de krappe kant. Ze hadden niet snel iets kunnen vinden dat aan hun wensen voldeed. Haar ouderlijk huis voldeed wel. Het moest alleen van onder tot boven helemaal worden gerenoveerd vanwege achterstallig onderhoud. Een tijdrovende, kostbare investering. Maar dat was een kolfje naar Ronalds hand. Als bouwvakker wist hij precies wat er gedaan moest worden. Het hoefde ook niet meteen klaar te zijn. Hij wilde het eerst bewoonbaar maken, de grotere klussen zou hij over een langere periode uitsmeren. Dan was er intussen ook tijd om het daarvoor benodigde geld bijeen te sparen.

Maurice en Elvira hadden het hun in geen enkel opzicht moeilijk gemaakt. Ze stemden snel in met de prijs, allang blij dat ze niet met de gezamenlijke last van een leegstaand huis in de verkoop bleven zitten.

‘Dat jij daar weer wilt wonen, in dat uitgeleefde huis!’ had Elvira

minzaam opgemerkt terwijl ze haar lange, gelakte kunstnagels met een kritische blik bekeek. Elvira, Fleurs twee jaar oudere zus, was met Stefan Meerdijk getrouwd. Ze had sinds haar huwelijk alles wat haar hartje begeerde. Stefan had zijn eigen goedlopende bedrijf in kunststofartikelen. Elvira woonde samen met hem in een vrijstaande woning. Het ontbrak hun in materieel opzicht werkelijk aan niets.

‘Nounou,’ zei Maurice op sussende toon. ‘Er valt heus wel wat van ons ouderlijk huis te maken, hoor. Ronald heeft gouden handjes.’

En zo was het. Fleur had haar plannen voor het ouderlijk huis na moeders dood met Ronald besproken. Hij was al net zo enthousiast als zij. Maurice en ook Elvira waren nog niet van alle details op de hoogte. Binnenkort zouden ze hen inlichten over de bed and breakfast die Fleur in het voorjaar wilde exploiteren. Eerst moest de bouwtekening nog door de gemeentelijke instantie worden goedgekeurd, dan kon Ronald met de aanbouw achter het huis beginnen. En een vergunning om een bed and breakfast te kunnen beginnen moest er ook nog komen. Allemaal noodzakelijke formaliteiten. Eerder wilden ze de buitenwereld niet inlichten.

‘Wat sta je weer te dagdromen.’ Ronald legde zijn arm om haar schouder en trok haar dicht tegen zich aan.

Fleur keek geschrokken in zijn lachende ogen. ‘Ja, ik kan momenteel aan niets anders denken. Mijn eigen bed and breakfast. Spannend, hoor! Wat zou mam ervan vinden, denk je? Jammer dat ik het haar niet meer kan vertellen.’

‘Ik denk dat ze heel trots op je zou zijn.’

‘Ze was zelf ook altijd zo gastvrij en graag onder de mensen.’ Fleur opende de royale keukenkast die van de onderste tot de bovenste plank vol stond met servieswerk. Een bonte mengelmoes aan koppen, schotels, borden, schalen en nog veel meer. Mam was een verwoed verzamelaar geweest van dit alles, in haar goede jaren liep ze alle rommelmarkten af. Fleur fronste haar wenkbrauwen, hier wilde ze snel orde in scheppen.

‘Dat kan allemaal weg, hoor,’ knikte Ronald. ‘Wat moeten we er anders mee?’

‘Ik kijk er morgen meteen naar,’ glimlachte Fleur en ze duwde de

kastdeur weer dicht. Samen liepen ze het woonhuis door en bespraken alle plannen van aanpassingen voor de slaapkamers, de badkamer, het toilet, de woonkamer, de keuken en de hal. En de nieuwe aanbouw aan de zijkant van de woning werd ook besproken. In het voorjaar wilde ze de eerste gasten al ontvangen. De opbrengst daarvan leverde vast een aardig spaarcentje op voor de uitbreiding van nog een nieuwe gastenkamer in de toekomst. Daar kon Fleur eindelijk over fantaseren. Ronald hoefde zich voorlopig niet te vervelen. Er lag genoeg werk op hem te wachten.

Fleur noteerde alles wat Ronald haar dicteerde zorgvuldig op een notitieblok. De diverse bouwmaterialen wilde hij morgen al bij een bouwmarkt bestellen. Het viel Fleur niet mee. In elke ruimte proefde ze mams aanwezigheid nog. Ze voelde zich zelfs enigszins schuldig over de veranderingen die Ronald en zij de komende jaren aan wilden brengen. Maar het moest. Mam was er niet meer. Dit huis zou qua inrichting en uitstraling hun woning worden. Maurice en Elvira zouden versteld staan als Ronald en zijn collega's klaar waren met het opknappenwerk, daarvan was Fleur overtuigd.

Aan het einde van hun inspectieronde zette ze in de keuken een pot koffie, zoals ze altijd had gedaan als ze klaar was met haar huishoudelijke werkzaamheden voor mam. Fleur voelde een rilling langs haar rug kruipen. Het was zo vreemd! Net alsof mam er nog was en op haar wachtte. Ze slikte de brok in haar keel weg en nam twee mokken van de bonte verzameling uit de keukenkast. Eén voor haar en één voor Ronald, die in de woonkamer nog met een rolmaat bezig was om de achterpui op te meten. Daar wilden ze na verloop van tijd graag nieuwe tuindeuren laten installeren.

Voordat Fleur de mokken met koffie vulde, ging ze snel met een zakdoek langs haar betraande, blauwe ogen. De klem die haar golvende, schouderlange, donkerblonde haar bijeenhield, trok ze los. De koffie rook sterk, daar hield mam altijd van. De haarklem verdween in haar handtas. Het besef dat mam dood was, maakte opnieuw emotie los. Alles was nog zo vers. Ze zou zomaar ineens willen huilen. Tranen prikten, ze knipperde ze dapper weg. Nee, niet nu. Dat moest een andere keer maar. Ze wilde ook niet langer alleen in de keuken blijven, waar herinneringen haar in golven dreigden te overspoelen.

‘Ronald, ik heb de koffie ingeschonken.’

De keukendeur ging vrijwel onmiddellijk open. Ronald was er al. Hoewel hij trek had in koffie overzag hij de situatie meteen. Hij trok haar in zijn armen en aaide langs haar hoofd.

‘Ik wist het wel. Moeilijk, hè?’

Was het dan zo duidelijk te zien? De tranen kwamen alsnog. Hij gaf haar zijn zakdoek en ze snoot luidruchtig. Toen kalmeerde ze.

‘Heb je al nagedacht over een naam voor je bed and breakfast?’ probeerde hij haar af te leiden toen ze niet lang daarna aan de keukentafel hun koffie dronken.

‘Niet echt...’ Fleur fronste haar voorhoofd. ‘Maar ik wil wel graag een naam die past bij mijn familie. Pap en mam hebben hier vanaf hun huwelijk gewoond, en beiden zijn nu overleden. Eerst papa, alweer vijf jaar geleden. En mama ook. Nu is het huis van ons. Wat vind jij een passende naam?’

‘Misschien iets met de naam Prins erin.’

‘Hm, bedoel je zoiets als: Het huis van Prins?’

‘Dat kan. Maar wat vind je van: Het prinsenhuis?’

De ogen van Fleur lichtten verrast op. ‘Het Prinsenhuis? Ja, Ronald, dát is het! Wat goed van je. Het Prinsenhuis vind ik een prachtige naam.’

Ronald knikte tevreden. ‘We laten na de verbouwing een speciaal naambord schilderen met de naam “Het Prinsenhuis” erop. Dat bevestigen we dan aan de voorgevel.’

Fleur voelde zich ineens niet meer zo verdrietig. Ze vond ‘Het Prinsenhuis’ een geweldige benaming voor de bed and breakfast. Het klonk als een eerbetoon aan haar ouders.

Nadat ze hun koffie hadden opgedronken, pakte Fleur haar kladboek op en Ronald duwde de rolmaat in zijn zak. Het werd tijd om Anika van school te halen. En daarna moesten ze Roy nog oppikken bij haar vriendin Nancy Beekman. Fleur hoopte maar dat de bouwtekeningen snel zouden worden goedgekeurd. Nu ze een mooie benaming voor haar bed and breakfast wist, wilde ze dit ook het liefst meteen met haar familie en beste vriendin delen.

Fleur sloot de woning zorgvuldig af. Morgen zou ze een begin maken met het uitruimen van alle kasten.

Elvira Meerdijk kon sinds het overlijden van haar moeder haar draai niet meer vinden. Tijdens de laatste terminale levensfase had ze gedacht dat ze haar moeders dood wel zou kunnen accepteren. Het lijden dat aan moeders dood voorafging was heftig geweest, hoewel mam zich er nooit over beklaagd had. De dood leek dan ook een genadige verlossing. Maar nu het allemaal achter de rug was, miste ze haar moeder meer dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. Ze had tijdens de ziekteperiode alles verstandelijk kunnen overzien, maar de emotie stak na de begrafenis pas de kop op. Elvira probeerde al haar gevoelens krampachtig te verbergen voor Stefan, haar man. Hij zou er maar raar van opkijken. Ze was nooit een moederskind geweest. Haar jongere zusje Fleur wel. Maurice, haar oudere broer, was tot de dag van vaders dood een vaderskind geweest. En zij? Zij had altijd overal eenzaam tussenin gestaan. Het gevoel om in het gezin Prins er niet echt bij te horen was haar niet vreemd. Opmerkelijk, dat dat besef nu pas goed tot haar doordrong.

Vanaf het moment dat ze Stefan leerde kennen, zes jaar geleden, was er onbewust al meer afstand van haar familie gekomen. Stefan gaf haar de aandacht die ze thuis niet kreeg. Dat was natuurlijk vanzelfsprekend, in die tijd ging ze op kamers wonen en kwam ze niet meer dagelijks thuis. Vaders onverwachte overlijden kwam niet lang daarna wel hard aan. Ze miste hem op haar trouwdag een jaar later, maar het leven ging daarna gewoon verder, ook zonder vader. Met moeders dood was het toch anders. Het besef nu definitief wees te zijn, kwam na de begrafenis hard aan. De kinderen Prins, waarvan zij er een was, hadden geen ouders meer. En ze waren niet eens zo oud. Maurice was achtendertig, Fleur drieëndertig en zij vijftendertig.

Elvira was jaloers geweest op de tranen die Fleur tijdens de begrafenis openlijk huilde. Dat zou zij nu nooit doen in het openbaar. Maurice pinkte op zijn beurt ook menig traantje weg. Maurice en Fleur zochten geregeld troost bij elkaar. Het contact tussen die twee was altijd veel inniger geweest dan de relatie met haar, de middelste van de drie.

Uiterlijk beheerst en ingetogen had Elvira de begrafenis van moeder bijgewoond. De dominee had in de kerk na de preek troostende woorden gesproken over het praktische geloofsleven van de

overledene. Daarin had zij voor alle naasten altijd iets van Gods liefde weerspiegeld. Ja, Elvira herkende dat wel. Zo was moeder inderdaad geweest, alleen had zij als middelste kind altijd het gevoel gehad aan de zijlijn te staan. Zij had zich nooit kunnen vinden in de eenvoud en vrijgevigheid van haar moeder. Het leven dat haar moeder leidde, lag haar niet bepaald aan het hart. Zij wilde in het bruisende leven staan en vooruitkomen. Toen ze Stefan voor het eerst ontmoette, wist ze dan ook dat hij haar in dat zadel kon helpen. Ze had zich onmiddellijk aan zijn aandacht en status vastgeklampt. Stefan was een man van aanzien en eigenaar van een succesvol kunststofbedrijfje in Dongen. Ze voelde zich vereerd toen hij haar niet lang daarna een huwelijksaanzoek deed. De afstand tot haar naaste familie had haar de afgelopen jaren goedgegaan. Zo kon ze zonder al te veel problemen na de begrafenis dan ook meteen met Stefan terug naar huis rijden. Ze woonden in een prachtige vrijstaande woning in het dorp Sprang-Capelle, even verderop. Ze had het niet kunnen opbrengen om met Fleur, Maurice en hun beide gezinnen naar moeders uitgeleefde huis terug te gaan om daar koffie te drinken en herinneringen op te halen. Ze hadden haar niet nodig en zouden haar niet eens missen. Zoals de laatste jaren vaker, distantieerde ze zich met haar vertrek van haar familie. Niet al te opvallend, dat wilde ze nu ook weer niet. Maar heel subtiel. Stefan had nog werk op de zaak te doen, dat vond ze een aannemelijk excuus. En zij was het liefst alleen met haar eigen gedachten. In haar duurzaam ingerichte woning had ze alles wat haar hartje begeerde. Daar was ze trots op.

Toen Stefan voor een paar uurtjes naar de zaak vertrok en zij alleen achterbleef, borrelde ineens een ongekende emotie over de dood van haar moeder op. De duurzame meubelen in haar woonkamer verloren zomaar ineens hun glans. Het interesseerde haar heel even niet meer. Het enige waaraan ze kon denken was dat ze haar moeder verschrikkelijk miste en dat ze haar nu nooit meer zou zien. Ze kreeg vreselijke spijt van alle momenten die ze bij haar had kunnen zijn, maar er niet was geweest. Vooral tijdens moeders laatste levensdagen. Toen was Fleur er zo vaak geweest, dat het er haast op leek dat ze er woonde. Maurice kwam er ook regelmatig binnenlopen als zijn werk het toeliet. De laatste week voor haar dood had hij

alleen op binnenlandse busreizen voor het touringcarbedrijf gereden. Dat deed hij vanwege moeders situatie, met instemming van zijn baas. Hij was er ook bij toen moeder stierf.

Elvira had zichzelf ingebeeld dat moeder niet speciaal op haar aanwezigheid lag te wachten. Twee dagen voor haar overlijden was ze nog een kwartiertje bij moeder op ziekenbezoek geweest. Langer kon ze absoluut niet blijven, ze werd op de tennisclub verwacht voor een partijtje competitietennis met een vriendin. Ze had niet eens in de gaten gehad dat moeders dood zo dichtbij was. Daar voelde ze zich nu schuldig over. Fleur had er bij haar toch op aan kunnen dringen om vaker te komen? En Maurice had haar toch ook kunnen waarschuwen dat het zo snel bergafwaarts ging? Naast het gemis voelde ze zich behoorlijk gekwetst door de nalatigheid van haar broer en zusje bij deze gebeurtenis.

Het was voor Elvira wel een opluchting dat Fleur en Ronald de ouderlijke woning wilden kopen. Stefan had haar na moeders dood meteen al voorgehouden dat het huis in deze crisistijd moeilijk verkoopbaar was. Maar dat was gelukkig snel opgelost. Over de prijs van moeders huis waren ze het snel eens geworden. Maurice en zij wilden niet het onderste uit de kan halen. Er was te veel achterstalig onderhoud, het huis moest grondig worden opgeknapt. En dat zou nog bakken met geld gaan kosten. Daar zou Fleur weleens spijt van kunnen krijgen, hoewel ze met een man als Ronald de klus zelf goed konden klaren. Ronald werkte in de bouw, hij was een man met vaardige handen. Maar om nu maandenlang met twee kleine kinderen in de rommel te moeten leven, leek Elvira werkelijk afschuwelijk. Fleur en Ronald hadden echter geen keus. Ze wilden zo snel mogelijk verhuizen. Nou, van haar mochten ze. In dat opzicht was ze niet jaloers op Fleur. Haar ouderlijk huis had ze nooit echt aantrekkelijk gevonden. Nou ja, er waren wel veel herinneringen. Ze was er geboren en opgegroeid.

Met haar blik op de pas aangebrachte kunstnagels gericht had Elvira plichtsgetrouw wel haar hulp aangeboden. Ze kon Fleur en Ronald ook niet alleen voor het opruimen van moeders huis laten opdraaien. Liever deed ze niets, maar ze wilde achteraf geen praatjes horen. Gelukkig wimpelde Fleur haar aanbod om te helpen weg. Dat was niet nodig, zei Fleur. Die klus namen Ronald en zij wel

voor hun rekening. Nou, dat was dan mooi opgelost. Maurice scheen ook opgelucht te zijn. Zijn werkgever had hem alweer voor enkele buitenlandse busreizen ingeroosterd. Hij had zijn draai na de begrafenis snel gevonden.

Elvira keek naar buiten, waar het druilerig regende. De emotie hield haar na weken nog steeds in haar greep. Ze begreep absoluut niets van dat gevoel, maar ze miste moeder ontzettend. Kon ze haar nog maar één keer zien om echt afscheid te nemen. Nog één keer met haar praten. Helaas, ze had haar kans voorbij laten gaan omdat ze de ernst van de situatie zo vreselijk onderschat had. Het was trouwens haar eigen schuld! Ze had de laatste jaren zelf die afstand gecreëerd.

Tranen welden op in haar grijsblauwe ogen. Het in model geföhnde donkerblonde haar hing op haar schouders. Ze wreef er met haar handen door, snikte en liet haar tranen de vrije loop. Na enkele minuten realiseerde ze zich dat Stefan straks thuis zou komen. Hij mocht haar zo niet zien, met betraande wangen en rode huilogen. Ze wilde hem er niet mee vermoeien, hij zou het niet begrijpen. Elvira depte onmiddellijk haar tranen weg. Ze inspecteerde daarna snel haar kapsel en make-up in de spiegel. Ze glimlachte krampachtig naar haar spiegelbeeld, maar haar ogen deden niet mee. Er lag een zware steen op haar borst die ze maar niet kwijtraakte.

Het normale leven ving weer aan. Maurice Prins, met dezelfde donkerblonde haren als zijn zussen en een stoer snorretje onder zijn neus, was blij met de afleiding die de toeristen hem bezorgden. Een dag na de begrafenis van zijn moeder was hij alweer op de bus gestapt. De weken die volgden reed hij samen met zijn collega Freddy Zandbergen opnieuw naar verschillende vakantieplaatsen in Spanje en Portugal. Het aangepaste rooster dat hem in de laatste week voor moeders overlijden binnen de grenzen van Nederland had gehouden, was teruggedraaid. Hij reed ook het liefst naar het buitenland. Tijdens de herfstperiode waren de tourbussen over het algemeen gevuld met senioren die graag nog wat langer van de zon wilden genieten. Toch gingen zijn gedachten nog dagelijks uit naar zijn moeder. Haar ziekbed en lijden hadden hem diep geraakt.

Samen met Fleur had hij haar naar de drempel van de eeuwigheid begeleid. Uiteindelijk hadden ze haar ‘naar huis’ laten gaan, zoals moeder de laatste tijd regelmatig aangekondigd had. Ze was er klaar voor om haar hemelse Vader te ontmoeten.

Het drong maar langzaam tot Maurice door dat zijn beide ouders er niet meer waren. Hij was met moeders dood voorgoed zijn thuis kwijt. Na vaders dood, vijf jaar geleden, had hij ook al een moeilijke tijd doorgemaakt. Zijn overlijden was onverwacht gekomen door een verkeersongeval op een late namiddag. Dat greep hem nog steeds aan. Als oudste van de kinderen had hij zich daarna niet alleen verantwoordelijk gevoeld voor zijn moeder, maar ook voor zijn zussen Elvira en Fleur. Moeder had hem vaders tuingereedschap cadeau gedaan, ze kon er toch niets meer mee doen. Ze hoopte wel dat hij de materialen ook af en toe voor haar tuin zou blijven gebruiken. En dat had hij tot haar dood ook gedaan, naast het onderhoud aan zijn eigen tuin aan de Vlasstraat. Vader was tijdens zijn leven heel zuinig geweest op zijn tuingereedschap. Toen moeder het Maurice schonk, zag het er nog als nieuw uit, zo goed was het onderhouden. Ze hadden er samen vaak mee getuinierd, vader en hij.

Maurice had heel veel mooie herinneringen aan zijn vader, en nu ook aan zijn moeder. Het was een hele opluchting geweest toen Fleur en Ronald een paar weken geleden aangekondigd hadden dat ze moeders huis wilden kopen. Het huis zou in de toekomst altijd een beetje zijn thuis blijven. Heel even had hij net als Fleur met het idee gespeeld om het ouderlijk huis te kopen. Maar dan moest hij wel eerst het zijne van de hand kunnen doen, en daar was het niet echt de tijd voor. De crisis had de huizenmarkt een rake klap toegeendiend. Anne, zijn vrouw, wilde het risico niet nemen om straks met een extra hypotheekaflossing te blijven zitten als hun eigen huis niet op korte termijn verkocht werd. Wat dat betreft was hij met een wijze vrouw getrouwd.

Natuurlijk gunde hij het Fleur en Ronald als geen ander. Die twee woonden nu nog met twee kleine kindertjes in een appartement. Zij liepen financieel geen enkel risico omdat ze de huur ervan maandelijks konden opzeggen. Ronald was een goede bouwvakker, hij had plannen om moeders huis van onder tot boven onder handen te

nemen en te renoveren. Fleur zou moeders kleding en meubilair voor haar rekening nemen en alles opruimen. Daarbij had ze zijn hulp en die van Elvira niet per se nodig, zei ze. Er stonden ook geen waardevolle spullen in het huis. Zelfs de televisie was oud, het beeld al wazig. Enfin, het toestel deed het nog wel. Moeders spullen zouden waarschijnlijk nog goed te verpatsen zijn op een rommelmarkt, waar het meeste overigens ook vandaan kwam. Fleur was van plan om dat allemaal te regelen, dat was haar toevertrouwd. Anne en hij konden er verder niets van gebruiken, hun woning stond vol. En Elvira haalde haar neus op voor moeders spulletjes.

Sinds haar huwelijk met Stefan was Elvira er niet bepaald aardiger op geworden. Soms kende hij zijn eigen zusje niet meer, zo bekaakt als ze zich nu gedroeg. Dat ze zich van moeders sterfbed had gedistantieerd, begreep hij niet. Daar had hij geen goed woord voor over. Na de begrafenis had ze ook ineens de benen genomen met het smoesje dat Stefan nog naar de zaak moest. Erg vreemd! Dan had Elvira zelf toch nog een poosje kunnen blijven? Maurice kon er nog kwaad om worden. Fleur en hij waren na de begrafenis nog bij elkaar gebleven om herinneringen op te halen en elkaar te steunen. Daar voelde Elvira zich blijkbaar te goed voor.

Toen Anne en hij na moeders begrafenis thuiskwamen, voelde hij nog steeds de irritatie daarover. Tegenover Anne sprak hij zich er niet over uit. Het was een familieaangelegenheid, daar wilde hij haar niet meteen mee lastigvallen. Veel kans om er langer over na te denken had hij ook niet gehad. Madelief, de zestienjarige dochter uit het eerste huwelijk van Anne, was de dag na moeders begrafenis thuisgekomen met een afschuwelijk humeur. Het was op een ordinaire ruzie uitgelopen. Misschien kwam het ook wel omdat hij vanwege de dood en begrafenis van zijn moeder weinig kon hebben. Hoewel, een dergelijke ruzie was niet de eerste keer. Sinds Madelief een jaar geleden bij Anne en hem in huis was komen wonen, was het raak.

Na de scheiding van Anne met haar ex-man Ruud Wolf acht jaar geleden was Madelief na wederzijds beraad bij haar vader en zijn nieuwe vriendin blijven wonen. Dat was dichterbij school, zodoende hoefde Madelief het contact met haar vriendinnen niet te missen. Tijdens de weekenden kwam ze bij Anne logeren. Later, toen

Maurice Anne Stijn ontmoette en met haar trouwde, kwam Madelief in de weekenden ook onder zijn dak. Hij leerde Madelief kennen als een teruggetrokken, verlegen kind. Daar kwam twee jaar geleden verandering in toen Ruud en zijn vriendin Wendy samen een kind kregen: een zoontje, Siebe. Vanaf dat moment was Madelief uit haar doen geweest en in korte tijd behoorlijk opstandig geworden.

‘Ach, dat is de puberteit,’ meende Anne. Maar na nog een klein jaar aanmodderen stond Ruud onverwacht voor hun deur. Of Madelief misschien bij Anne en Maurice mocht komen wonen. Wendy kon een huis vol ruzie niet langer aan, en Ruud was het ook zat om dagelijks tussen twee vuren in te moeten staan.

Maurice had er geen enkel probleem van gemaakt. Natuurlijk was Madelief welkom. Per slot van rekening was Madelief de dochter van Anne. En zolang hij het meisje kende, was zijn relatie met haar goed geweest. Maar toen Madelief onder hun dak kwam wonen, leerde hij de puber pas echt goed kennen. Het verlegen, teruggetrokken meisje had plaatsgemaakt voor een moeilijk opvoedbare tiener. Madelief had letterlijk en figuurlijk overal lak aan. Ze dreef Anne en hem regelmatig tot wanhoop met haar recalcitrante gedrag. De begrafenis van zijn moeder wilde ze niet eens bijwonen.

‘Waarom zou ik? Je moeder is toch geen familie van me,’ had ze hem rechtstreeks in zijn gezicht gewreven. Ze was met haar neus in de wind van huis vertrokken.

Het antwoord van Madelief had hem diep gekwetst. Madelief kwam toch altijd graag bij zijn moeder toen ze nog leefde? De band die ze met haar onderhield was altijd prima geweest. Maurice begreep absoluut niets van het vervelende gedrag van Madelief. Hij hield het wijselijk verborgen voor Anne, die geen enkel overwicht had op Madelief, en zich plaatsvervangend schaamde voor het brutale antwoord van haar dochter.

‘Laat maar waaien, die trekt wel weer bij,’ verzuchtte Anne voor de zoveelste keer. Maurice vond het allang goed. Hij had genoeg aan zijn hoofd. Gelukkig had hij een leuke baan die de nodige afleiding gaf. Hij werkte als buschauffeur voor een touringcarbedrijf, en reed wekelijks toeristen naar diverse vakantieplaatsen in Spanje en

Portugal. Meestal was hij drie, soms vier dagen achtereen van huis. Zijn werk gaf lucht als Madelief zich roerde, zoals vaker de laatste tijd. Dan kon hij even afstand nemen. Maar het verlies van zijn ouders droeg hij altijd en overal met zich mee. Vooral nu, zo vlak na moeders dood.

2

De tuin van Het Prinsenhuis, zoals Fleur haar nieuwe huis in gedachten al noemde, stond vol met het afgedankte meubilair van haar ouders. Een kennis van moeder zou het later die dag ophalen om alles voor de verkoop op een rommelmarkt aan te bieden. Slechts enkele kleine meubeltjes had Fleur achter de hand gehouden, en ook een oud servies dat ze tot haar grote verbazing achter in mams keukenkast had gevonden. Het trouwservies van haar ouders. Een cadeau dat haar grootouders hun bijna veertig jaar geleden op hun trouwdag hadden geschonken. Fleur was er zich niet eens van bewust dat mam dat nog in haar bezit had. Het was compleet en nog helemaal gaaf ook. Geen stukje eraf. Mam had het servies in de beginjaren van haar huwelijk in gebruik gehad. Maar het was haar te deftig en het was haar smaak ook niet, had ze jaren geleden eens in goed vertrouwen verteld. Fleur was niet in staat om met de overbodig geworden huisraad ook afstand te doen van dat trouwservies. Zij vond het wel aardig, vooral omdat een decoratief gouden randje een exclusieve glans aan het geheel gaf.

‘Dat kan ik goed gebruiken voor mijn bed and breakfast,’ zei ze tegen zichzelf. En zo was er meer huisraad geschikt voor de verwezenlijking van haar droom. Intussen werkten Ronald en zij hard door. De slaapkamers werden gereedgemaakt, en overal plaatste Ronald nieuwe deuren en legde hij nieuwe vloeren. Op zolder werd een nieuwe cv-ketel geplaatst, met in elke kamer een nieuwe radiator. Ramen werden vervangen door nieuwe kozijnen met dubbel glas. De oude badkamer maakte plaats voor een nieuwe. Ronald besteedde direct daarna extra aandacht aan de aanbouw voor haar bed and breakfast, waarvan de tekeningen intussen door de ambtelijke molens waren goedgekeurd. En de verplichte vergunning die ze nodig had, viel ook op de deurmat.

De weken vlogen snel voorbij, en halverwege de maand januari verhuisden ze definitief naar haar ouderlijk huis. Beneden moest alles nog wel worden gerenoveerd, maar dat kwam later. De slaapkamers boven waren brandschoon en ingericht, klaar voor gebruik. Anika was dolgelukkig met haar prinsessenslaapkamer. Fleur genoot van het opgewonden stemmetje en de pure blijdschap van de kleine

meid. Roy was vanwege zijn leeftijd veel minder enthousiast, zijn belangstelling gold de racebaan met auto's die Ronald voor hem op de nieuwe slaapkamervloer had uitgesteld.

Fleur was opgelucht dat de verhuizing nu eindelijk achter de rug was. Het heen en weer pendelen tussen hun nieuwe huis en het appartement was ze meer dan zat. Het kostte zo veel energie. Af en toe kwamen Maurice en Anne een kijkje nemen bij de vorderingen die ze maakten, en soms liet Elvira haar gezicht ook even zien. Maar dat was nooit lang. Het leek wel alsof Elvira zich steeds afzijdiger hield. Fleur begreep niet waarom, ze kon er de vinger niet meteen op leggen. Elvira was altijd meer op zichzelf geweest, als kind al. Het contact dat ze de laatste jaren met elkaar onderhielden was matig, maar toch altijd goed. Na haar huwelijk met Stefan had Elvira er zo veel andere verplichtingen bij gekregen. Fleur begreep dat een eigen bedrijf de nodige werkzaamheden en verantwoordelijkheid met zich meebracht, ook voor Elvira. Maar ze miste de aandacht van haar zus, zeker na mams overlijden.

'Zodra het voorjaar aanbreekt, neem ik jullie tuin onder handen,' beloofde Maurice. 'Maak vooraf jullie wensen maar kenbaar, dan kan ik me goed voorbereiden.'

'Fantastisch.' Ronald sloeg zijn zwager vriendschappelijk op de schouder. 'Daar zijn Fleur en ik heel blij mee, hè Fleur?'

Fleur beaamde dat. Als de tuin op orde werd gebracht voordat ze haar bed and breakfast opende, zou dat op de eerste gasten meteen al een goede indruk maken.

Onder het genot van een kop koffie verklapte Fleur haar plannen met de aanbouw.

'O meid, wat leuk!' riep Anne verrast toen ze hoorde van de bed and breakfast. 'En dit wordt dan Het Prinsenhuis? Een mooie, gepaste naam, hoor. Wat zou je moeder trots zijn geweest.'

Er sprongen tranen van ontroering in Fleurs ogen. Ja, moeder moest eens weten, dacht ze. Tijdens de verjaardag van Maurice in februari sprak Fleur sinds weken weer met Elvira.

'Sorry dat je zo weinig hulp van me hebt gekregen, Fleurkje,' verontschuldigde Elvira zich. 'Je weet dat ik het de eerste maanden van elk nieuw jaar altijd erg druk heb met de zaak van Stefan. Dat zakenreisje naar Den Haag kon niet worden uitgesteld, en al die etentjes

met belangrijke zakenpartners ook niet. Maar binnenkort kom ik het oude huis waar we samen zijn opgegroeid eens bekijken.'

'Oude huis? Nou, praktisch alles is vernieuwd, Elvira. Je kent mams huis niet meer terug, hoor,' glunderde Fleur trots. 'Alleen beneden moeten we alles nog onder handen nemen. Maar dat heeft voorlopig geen haast. Het is bewoonbaar, dat is het voornaamste.'

'Nou, ik ben erg benieuwd. Ik had je graag meegeholpen. Ach, het kwam er gewoon niet van. Misschien mogen Anika en Roy binnenkort een nachtje bij ons komen logeren. Dat is alweer even geleden. Je weet dat ik dol ben op die kleintjes.'

'Dat zullen Anika en Roy heel leuk vinden, Elvira. En ik ook, dan heb ik mijn handen ook eens vrij.'

Fleur was blij met dit voorstel. Anika had laatst nog gevraagd naar haar tante Elvira met wie ze eens een kinderboerderij had bezocht.

'Afgesproken. Vrijdagmiddag haal ik hen allebei op, dan breng ik hen zaterdagmiddag weer terug,' beloofde Elvira. 'En dan geef je mij vrijdagmiddag meteen maar een rondleiding door ons ouderlijk huis voordat ik er met de kinderen op uit trek.'

'Ja, leuk.' De ogen van Fleur glinsterden toen ze ook aan Elvira over haar bed and breakfast vertelde. De laatste weken had ze vaak over haar zus gepiekerd. Zou ze mam ook zo missen? Ze liet er in ieder geval weinig van merken. Nee, Elvira was niet te peilen. Dat was ze nooit geweest. Op momenten zoals deze, waarin Elvira erg spraakzaam was, kende ze haar zus weer zoals ze altijd was geweest. Aardig en ook meelevend. Nee, Elvira miste mam vast niet zo erg als zij. Fleur had veel meer op met Maurice, met hem klikte het beter dan met haar zus. Dat was vroeger al zo. Het was wel jammer. Nu hun ouders niet meer leefden, werd de onderlinge band ineens veel belangrijker dan voor die tijd. Ze hadden alleen elkaar nog. Nou ja, enkele ooms, tantes, nichten en neven waren er ook nog wel, maar dat was toch anders.

Maurice voelde die emotie ook, dat was duidelijk. Misschien dat Elvira de familiale banden toch weer wat meer aan wilde halen, daar leek het nu wel op met haar opgeruimde gedrag. Fleur was hoopvol gestemd. Zij zou in elk geval haar best doen om de relatie met Elvira te verbeteren.

Vrijdagmiddag pakte ze de weekendtassen voor Anika en Roy in. Pyjama's, ondergoed, tandenborstels, tandpasta, schone kleding en wat speelgoed. Het paste net. Beide kinderen waren opgetogen bij het vooruitzicht om bij tante Elvira en oom Stefan te logeren. Met hun neuzen plat tegen het raam gedrukt zagen ze haar arriveren. Anika had op school een mooie kleurplaat gemaakt, die ze bij binnenkomst meteen aan Elvira gaf. Fleur signaleerde dat Elvira opnieuw bijzonder goed gehumeurd was.

'Mama en ik drinken samen eerst een kop koffie, en als ik alle nieuwe slaapkamers heb gezien, vertrekken we naar de kinderboerderij,' beloofde Elvira. Ze bewonderde daarna uitgebreid Anika's kleurplaat. De kinderen juichten uitgelaten. Fleur zag dat het moeilijk voor de kinderen was om nog langer te wachten. Door de drukte rondom de verbouwing en de verhuizing hadden Ronald en zij de laatste weken minder tijd aan hen kunnen besteden. Soms voelde ze zich daar schuldig over. Als de verbouwingswerkzaamheden klaar waren, was ze van plan om de kinderen eens extra te verwennen. In de vakantieperiode wilde ze twee weken met hen naar zee. Ze had het er al met Ronald over gehad. Hij vond het een goed idee. Ze moesten alleen nog boeken, maar dat was snel gedaan. Als ze tijd had, zou ze vanavond eens naar het aanbod op internet kijken. Met een glimlach om haar mond schonk ze ondertussen koffie in.

Elvira was een kwartier later diep onder de indruk van alle werkzaamheden die Ronald en zijn collega's op de bovenverdieping hadden verricht.

'Ik ken de slaapkamers niet meer terug, Fleur. O, die nieuwe badkamer is prachtig. Super de luxe! En dat nieuwe ligbad ziet er ook heel comfortabel uit, hoor.' Elvira keek een moment naar haar evenbeeld in de grote badkamerspiegel en duwde snel haar haren in model. 'En Anika's slaapkamer was vroeger mijn slaapkamer. Dat weet jij vast nog wel, Fleur. Die prinsessenkamer met zo veel roze vind ik het mooist,' babbelde Elvira uitgelaten verder.

Fleur liet alle loftuitingen maar over zich heen komen. Ze had Elvira zelden zo complimenteus meegemaakt.

De aanbouw voor de bed and breakfast beneden stemde Elvira plotseling sprakeloos. Fleur moest alles nog wel inrichten. Maar de oude meubeltjes van mam, die ze afgelopen week een ander kleurtje

had gegeven, en ook het oude trouwservies, stonden al klaar in het gastenverblijf.

‘Nou, ik ben werkelijk verbaasd. De meubeltjes van mam zijn mooi geworden. Heb je dat zelf gedaan, Fleur? Knap hoor.’ Er lag bewondering in de stem van Elvira. Ze liep naar het trouwservies en nam voorzichtig een kop-en-schoteltje in haar hand. ‘Waar heb je dit prachtige servies gekocht, Fleur?’

‘Dat heb ik niet gekocht. Herinner jij je dit servies dan niet meer? Dit is het oude trouwservies van pap en mam.’

Elvira fronste haar wenkbrauwen en schudde haar hoofd. ‘Het oude trouwservies van pap en mam?’ herhaalde ze nadrukkelijk. ‘Nee, ik herinner me absoluut niet dat mam een dergelijk servies had. Dit heb ik nog nooit gezien!’

Fleur knikte opgetogen. ‘Jawel hoor! Het stond achter in mams keukenkast. Het is nog helemaal puntgaaf en goed te gebruiken voor mijn bed and breakfast. Mam zette het vroeger maar zelden op tafel. Die keer dat het wel gebeurde, herinner jij je dus niet meer.’

‘Nee, ik herken het echt niet.’ Elvira zette de kop-en-schotel terug en nam vervolgens een ontbijtbordje op en ook een vleesschaaltje. Ze bekeek het met erg veel belangstelling.

‘Mam had toch alleen maar goedkope rommelmarktserviezen in gebruik?’ mompelde ze met een verontwaardigde klank in haar stem.

‘Ja, dat klopt. Dat soort serviesgoed gebruikte ze dagelijks ook het liefst, jaar in, jaar uit. Maar alle onderdelen daarvan waren onder-tussen behoorlijk beschadigd en niet meer compleet. Ik heb het maar weggedaan.’

‘En van dit servies kon je zeker geen afstand doen?’ Elvira was er duidelijk diep van onder de indruk. Het verbaasde Fleur dat ze er zo veel aandacht aan besteedde. Elvira had thuis in haar kast een veel prachtiger servies staan. Veel mooier en beslist kostbaarder dan het oude trouwservies van pap en mam.

‘Ach, mijn gasten zullen er in de toekomst nog met veel plezier gebruik van kunnen maken,’ lachte Fleur. Ze was er zichtbaar mee in haar sas.

Elvira zette het vleesschaaltje voorzichtig terug. Er lag een frons op haar voorhoofd. Ze zuchtte diep, keek vervolgens naar Fleur en veranderde van onderwerp. Ze kreeg ineens haast.

‘Tja, het wordt nu zoetjesaan tijd om te gaan. Waar staan de week-endtassen van de kinderen?’

Niet lang daarna zwaaide Fleur naar de weggrijdende auto van Elvira. Ze zag de lachende gezichten van Anika en Roy langzaam maar zeker in de verte verdwijnen.

Het was ineens vreemd stil in huis. Fleur liep weg bij het raam. Er lag nog een hoop werk op haar te wachten. Ze moest maar eens aan de slag gaan. Wassen, strijken en boodschappen doen. Ze kon nu even doorwerken zonder dat ze met de kinderen rekening hoefde te houden. De opgeknapte meubeltjes van mam en het oude trouwservies dat in haar gastenkamer stond, was snel vergeten. Ze was allang blij dat ze dergelijke huishoudelijke spullen niet meer hoefde aan te schaffen. Het bespaarde hun handenvol geld.

De gedachten van Elvira waren bij het oude trouwservies van haar ouders toen ze met Anika en Roy een kinderboerderij bezocht. Beide kinderen waren in hun element tussen de konijnen en alle andere beesten. Elvira had van huis oud brood meegenomen dat ze de afgelopen dagen bewaard had. Anika en Roy deelden er stukjes van uit aan de hongerige konijnen, geitjes en bokjes. Eenden en kippen waren eveneens van de partij. Er kwamen ook andere moeders en vaders met hun kinderen naar het omheinde terrein, en al snel hadden Anika en Roy contact met leeftijdgenootjes. Elvira zat op een bankje uit de wind, ze hield de kinderen goed in de gaten. Maar intussen stond het oude trouwservies gebrand op haar netvlies.

Hoe kon het bestaan dat zij dat servies niet herkende, het zelfs nooit had gezien? Of vergiste ze zich nu? Nee, voor zover zij het zich kon herinneren had moeder dat mooie servies nooit op tafel gezet. Nou ja, dat was ook niets voor moeder geweest. Moeder hield niet van serviezen met decoratieve gouden randjes. Maar Elvira wel. Als ze dát had geweten, had ze het zich meteen al toegeëigend na moeders overlijden. Met moeders trouwservies kon ze pronken als ze gasten kreeg. Nu was Fleur haar te snel af geweest. De prachtige borden, dekschalen, vleesbordjes, kopjes en schoteltjes stonden voor gebruik klaar in de ruimte waar Fleur een bed and breakfast wilde beginnen. En daar zou het natuurlijk binnen de kortste keren sneuvelen.

Elvira haalde misprijzend haar neus op. Ze was stom geweest om alles aan haar zusje over te laten na moeders overlijden. Maurice en zij hadden Fleur de ruimte gegeven om het af te handelen. Zij had er niet eens bij nagedacht om zich met de verdeling van de inboedel te bemoeien. Ze had er zelfs geen enkele belangstelling voor gehad. Maar nu, met dat prachtige trouwservies, lagen de zaken wel anders. Als er kostbaarheden in het spel waren, hadden Maurice en zij evengoed rechten. Nou ja, over de prijs van hun ouderlijk huis hadden ze goed overleg gehad met elkaar. Maurice en zij waren allang blij dat het niet jarenlang in de verkoop was blijven staan. De opbrengst ervan was, nadat alle belastingheffingen waren afgedragen, keurig op hun bankrekening gestort. Elvira was vanaf dat moment in een jubelstemming geweest. Het was een aanzienlijk bedrag. Niet eerder had er op haar spaarrekening een dergelijk hoog saldo gestaan. In dat opzicht was ze al sinds haar huwelijk afhankelijk van Stefans inkomen en zijn status in de maatschappij. Van thuis uit had ze met haar huwelijk financieel niets extra's meegekregen. Haar ouders waren altijd eenvoudige, hardwerkende mensen geweest, daar viel niets op aan te merken. Met het extraatje van moeders verkochte huis voelde ze zich enorm rijk.

‘Je bent nu dus een fortuinlijk vrouwtje,’ grapte Stefan toen ze het hem vertelde. ‘Misschien moet je maar eens overwegen om van dat geld enkele aandelen in de zaak te kopen.’

Maar dat was Elvira zeker niet van plan. Ze wilde eerst goed nadenken voordat ze het uitgaf. Voorlopig had ze het bedrag op haar spaarrekening gezet. Het trouwservies van haar ouders wierp nu wel een donkere schaduw over haar blijdschap. En dat niet alleen. Fleur en Ronald boften toch wel met dat huis. Ze hadden het voor een schappelijke prijs kunnen kopen. Maurice en zij hadden die prijs eigenlijk best nog wat verder op kunnen drijven. Maar daar wilde Maurice in eerste instantie niets van weten en zij – Elvira – had zich daarbij neergelegd. Tja, als ze dat had geweten. Ze moest er maar niet verder over door piekeren. Ze was allang blij met het leuke spaarbedrag dat ze eraan had overgehouden. Ronald had de woning tot dusver keurig opgeknapt, en met die bed and breakfast kreeg haar zusje de komende jaren vast een leuke bron van inkomsten. Wie kwam er met het erfdeel van moeder nu als beste uit de bus? Tja, dat

was Fleur. Het viel niet te ontkennen. Elvira voelde een steek van jaloezie. Haar stemming sloeg weer abrupt om. Natuurlijk Fleur weer! Fleur was altijd al het lievelingetje van moeder geweest. En Maurice had jaren geleden vaders tuingereedschap na zijn overlijden gekregen. Maurice en vader waren ook twee handen op één buik geweest, net als moeder en Fleur.

Elvira schrok op uit haar gedachten toen Roy een handje op haar arm legde en haar met zijn mooie kinderogen aankeek. Daarin lag een blik van wanhoop.

‘Tante Elvier, ik ben gevallen.’

‘Och, jochie toch!’ Elvira boog zich voorover en zag een winkelhaak in zijn broek. ‘Heb je ergens pijn?’

Roy schudde dapper zijn hoofdje. ‘Kapot,’ zei hij en hij wees naar zijn broek.

‘Nou, dat valt mee. Tante Elvira zal je broek straks maken,’ stelde ze hem gerust. Roy knikte blij en verdween weer richting konijnenhokken. Een voorjaarszonnetje verscheen vanachter de wolken en wierp enkele stralen op het gezicht van Elvira. Nog even, dan wilde ze naar huis gaan om pannenkoeken voor de kinderen te bakken. Ze nam zich meteen voor om vanavond Maurice op te bellen. Was hij soms ook niet van het bestaan van moeders oude trouwservies op de hoogte? Misschien waren er meerdere spullen waarover ze gezamenlijk alsnog in familieberaad moesten. Spullen waarvan zij niet eens wisten dat ze er waren, zoals dat prachtige trouwservies. Ze kon er niet over uit dat Fleur de enige was die zich moeders kostbare spullen zomaar toe-eigende. Zonder enig overleg! Wat stom dat ze Fleur al die tijd gewoon haar gang hadden laten gaan. Dat wilde Elvira bij nader inzien toch niet laten gebeuren. Ze wilde duidelijkheid en inzage, maar bovenal ook inspraak. Dat was haar goed recht.

Maurice trok zijn schoenen uit in de gang en schoof zijn voeten in gemakkelijke huisslippers. Het was altijd fijn om weer thuis te komen na een lange busreis. Intussen was de avond al ver gevorderd, de wijzers van de klok wezen al negen uur. Hij was later dan verwacht met een bus vol toeristen uit Spanje op het eindstation aangekomen, maar nu lag er een heerlijk weekend voor hem in het verschiet.

Anne had hem in de woonkamer al gehoord, ze trok de kamerdeur open.

‘Maurice, ben jij het? Fijn, ik maakte me een beetje bezorgd.’

Hij keek in haar ogen en kuste haar mond toen hij binnenkwam. ‘Je hoeft je toch geen zorgen te maken, lieverd. Ik heb je toch gebeld bij de grensovergang naar Nederland. Je wist dat ik later thuis zou komen.’

‘Ja, maar op het journaal maakten ze nog geen uur geleden melding van een busongeluk in Frankrijk. Zo’n gebeurtenis zet me altijd aan het piekeren. De gevaren op de weg zijn vaak zo groot.’

Maurice trok Anne liefkozend tegen zich aan. Hij begreep haar zorg maar al te goed, hoewel hij haar met woorden nooit echt gerust kon stellen. Het leven bestond nu eenmaal uit risico’s, of je nu ver weg moest of dicht bij huis bleef. Ongelukken gebeurden overal, zeker in het verkeer. Zijn beroep bracht dat risico nu eenmaal met zich mee. Samen met zijn collega-chauffeur Freddy Zandbergen was hij zich daar goed van bewust. Ze deden hun werk geconcentreerd, wisselden elkaar achter het stuur op tijd af en hielden zich overal en altijd aan de geldende verkeersregels. Zij lieten zich niet verleiden tot gejakker op de snelweg, dat eventueel tot stressvolle situaties kon leiden. Dan maar een uurtje later thuis.

‘Ga lekker zitten, lust je koffie?’ Anne liep al naar de keuken.

Maurice liet zich op de bank vallen. ‘Ja, graag. Is Madelief thuis?’

Anne schonk een kop koffie in. ‘Nee, ze is de laatste dagen ’s avonds vaker weg dan ik van haar gewend ben.’

‘Houdt ze zich wel aan de gemaakte afspraak? Niet later dan elf uur thuis, hoor. Ook als ik er doordeweeks niet ben.’

Anne zuchtte bezwaard. ‘Niet altijd. Haar vriendinnen mogen altijd later thuiskomen, beweert ze. Maar moeten we het daar nu over hebben? Je bent net thuis.’

‘Oké, dan niet. Maar ik maak me er wel zorgen om. Jij bent praktisch een hele week alleen met haar.’ Maurice dronk van zijn koffie. Het was een heerlijk bakkie. Anne wist precies hoe hij het graag hebben wilde.

‘Ze staat ’s morgens altijd op tijd naast haar bed en gaat steeds braaf naar school,’ verdedigde Anne haar dochter. ‘O ja... een halfuur geleden heeft Elvira nog naar onze huistelefoon gebeld. Ik

heb haar geadviseerd om je mobiel te bellen. Heeft ze dat al gedaan?’

Maurice schudde zijn hoofd. ‘Elvira? Nee, ik heb niets van Elvira gehoord.’

‘Nou ja, ze vroeg mij of ik iets wist over je moeders trouwservies?’

‘Ik geloof niet dat moeder een trouwservies had. Ik ken alleen maar die bonte verzameling kop-en-schotels die ze altijd gebruikte. Fleur zal die wel van de hand hebben gedaan.’

‘Precies, dat zei ik ook tegen Elvira. Maar ze beweerde stellig dat er een ander, kostbaar trouwservies boven water was gekomen.’

Maurice haalde zijn schouders op. ‘En wat dan nog? Fleur heeft dat vast allemaal goed geregeld. Elvira wist net als ik dat Fleur alles zou opruimen. Ze heeft niet één keer aangeboden om haar daarbij te helpen.’

‘Misschien kun je Elvira zelf even terugbellen. Ze klonk nogal... aangeslagen. Ja, dat is het juiste woord. Aangeslagen!’

Maurice fronste zijn wenkbrauwen. Hij kon zich niet indenken dat Elvira zich om een oud trouwservies bekommerde.

‘Ik vind het raar dat Elvira zich druk maakt om moeders trouwservies of wat dan ook. Ze heeft alles wat haar hartje begeert. Goed, ik bel haar wel even op.’

Maurice dronk zijn kop koffie snel uit en vroeg Anne om zijn kop nog een keer te vullen. Daarna voegde hij de daad bij het woord en belde het nummer van Elvira.

Het duurde even voordat hij begreep wat Elvira precies bedoelde. Ze sprak gejaagd. Maurice hoorde spanning in haar woorden. Het trouwservies van zijn ouders, met een decoratief gouden randje eromheen, herinnerde hij zich ook niet. Het kon hem ook niet schelen. Moeder had zo veel rommeltjes in huis gehad. Ze was soms net Malle Pietje. Maar wat wilde Elvira nu eigenlijk bereiken? Wat was nu het werkelijke probleem? Als Fleur dat onbekende trouwservies graag voor haar bed and breakfast wilde gebruiken, was dat toch een prima bestemming?

‘Dat is niet eerlijk, Maurice. Dat trouwservies heeft namelijk ook mijn belangstelling. Het is helemaal in lijn met mijn smaak. Ik... ik heb helemaal niets stoffelijks wat me aan mama herinnert. Jij hebt

paps tuingereedschap gekregen na zijn overlijden. Fleur woont in mams huis. Enkele meubeltjes van mam heeft ze opgeknapt. En ik... ik...'

'Dan zul je zelf aan Fleur moeten vragen of jij dat trouwservies mag hebben,' onderbrak hij haar.

'Dat kan ik nu toch niet meer doen, Maurice. Fleur heeft het zich al toegeëigend. Ze wil het voor haar bed and breakfast gebruiken. Het staat zelfs al klaar voor gebruik.'

Maurice voelde hoofdpijn opkomen. Zo zeurderig en overdreven gevoelig had hij Elvira nog nooit meegemaakt. Ze was altijd wars van moeders huisraad geweest. Wat bezielde haar opeens?

'Dan weet ik het ook niet, Elvira. Denk er nog maar eens over na hoe je dit op wilt lossen.'

'Er valt niets meer op te lossen, Maurice,' beet ze hem toe. 'We hadden na moeders begrafenis alle drie om de tafel moeten zitten om de inboedel te verdelen. Dat was eerlijk geweest.'

Maurice wist niet wat hij hoorde. Elvira, die alles op zijn beloop had gelaten en blij was dat Fleur het ouderlijk huis gekocht had vanwege de opbrengst, deed ineens moeilijk over een oud trouwservies. Het moest niet gekker worden.

'Dat meen je toch niet, Elvira. Jij hebt nooit belangstelling gehad voor moeders spullen.'

'Dat klopt. Maar wél voor dat trouwservies.'

'Vraag het dan aan Fleur. Je weet toch dat ons zusje de moeilijkste niet is.'

'Nou, dat lijkt me niet verstandig. Het ziet ernaar uit dat Fleur moeders trouwservies ook mooi vindt, ze zal het vast niet afstaan.'

'Dan houdt het op,' bromde Maurice, die een eind aan het gesprek wilde maken. Zijn hoofdpijn werd erger, hij wilde zo snel mogelijk een pijnstiller innemen.

'Maurice, kun jij... of wil jij misschien een goed woordje voor me doen bij Fleur? Jij bent de oudste. Naar jou zal ze luisteren.'

Maurice slikte. 'Ik? Nee, daar wil ik me liever niet in mengen. Dat moet je zelf maar met Fleur bespreken,' zei hij vastbesloten.

Aan de andere kant van de lijn was het even stil. 'Ik wist wel dat je het voor Fleur op zou nemen,' hoorde hij Elvira op kattige toon uithalen. Daarna werd de verbinding verbroken.

Maurice zuchtte hartgrondig. Het voor Fleur opnemen? Hij wilde het voor niemand opnemen. Dit ging hem toch niet aan? Elvira was gewoon zichzelf niet. Wat mankeerde haar om zich zo druk te maken over een ouderwets trouwservies?

Hij stond op en liep naar de kast waar een doosje met pijnstillers lag.

‘Zijn er problemen?’ informeerde Anne belangstellend.

‘Ach...’ Maurice drukte twee tabletten uit een strip. ‘Het gaat over een oud trouwservies waarvan ik me het bestaan niet eens herinner. Elvira moet het zelf maar uitzoeken, hoor.’

‘Dat heb je goed gezegd. Fleur is altijd voor rede vatbaar.’

‘Precies! Dat denk ik nu ook.’ Maurice nam de tabletten met een glas water in. In gedachten zocht hij naar herinneringen aan een trouwservies van zijn ouders. Hij wist er niets van, en eigenlijk interesseerde het hem ook niet. Anne en hij waren allang blij geweest dat Fleur het opruimen van moeders huisraad op zich had genomen. Niet dat ze dat met elkaar hadden afgesproken, het was gewoon vanzelfsprekend geweest dat Fleur dat zou doen. Hij had wel aangeboden om te helpen sjouwen, maar dat vond Ronald niet nodig. Daar was Maurice blij om geweest. Zijn baan als buschauffeur kostte hem de nodige energie. En Fleur was altijd moeders rechterhand geweest, zeker na vaders dood. Wat Fleur nog van moeders spullen kon gebruiken, gunde hij haar van harte. Dat had ze ook verdiend na zo veel jaren van trouwe hulp. Moeder had zonder Fleurs hulp nooit thuis kunnen sterven. Hij had diep respect voor zijn jongste zusje. De reactie van Elvira vond hij dan ook erg overdreven.

Hij wilde er net met Anne dieper op ingaan toen er vanuit de tuin stemmen klonken. Het was Madelief met twee vriendinnen. Giechelend kwamen de meisjes binnen. Anne keek zijdelings naar de klok. Maurice signaleerde de opluchting in haar ogen. Het was nog geen tien uur, Madelief was ruim op tijd thuis.

‘Hoi Maurice, dag mam. Zeg mam, ik slaap vannacht bij Linda,’ kondigde Madelief meteen aan. ‘En morgennacht blijf ik bij Katrina slapen. Ik ben dus het hele weekend weg. Even boven mijn spullen pakken, hoor.’ Ze verdween door de deur.

Anne wisselde een blik met Maurice. Hij reageerde niet. Madelief was de dochter van Anne. Als hij Madelief iets weigerde, was

het huis vaak te klein.

Linda en Katrina bleven bij de keukendeur staan. Hun jonge gezichtjes dik onder de make-up, net als het gezicht van Madelief. Ze zagen er met hun opgemaakte ogen en felrode lippenstift veel te volwassen uit, ver voorbij hun leeftijd.

Nog geen vijf minuten later stond Madelief weer in de woonkamer met een gepakte tas. Het zou hem niet verbazen als het een vooropgezet plan van Madelief was om dit weekend van huis te zijn. Haar tas had vast al ingepakt klaargestaan op haar kamer. Er hing een walm van parfum om haar heen.

‘Je hebt je vader beloofd om morgenavond bij hem en Wendy op bezoek te gaan. Vergeet je dat niet?’ De stem van Anne klonk aarzelend.

‘Bah, daar heb ik deze keer écht geen zin in, hoor mam,’ viel Madelief uit. ‘Het is daar zo saai, en Wendy zit altijd zo op me af te geven. Ik ga gezellig een avondje met Linda en Katrina stappen. Naar papa ga ik wel een ander weekend.’

‘Dat kun je niet maken, Madelief.’

‘Ik bel papa morgen op om een andere afspraak te maken.’

‘Als je dat dan maar niet vergeet. Je slaapt vannacht dus bij Linda.’ Anne knikte goedkeurend. Ze kende de ouders van Linda vrij goed. Gemmy en Bart Kruit woonden met hun kinderen Linda en Joost in een straat om de hoek. Madelief trok al twee jaar op met Linda, hun vriendschap had haar goedkeuring. Het gebeurde regelmatig dat Linda ook bij hen bleef slapen. Katrina was haar minder bekend, ze had het meisje vorige week voor het eerst ontmoet. Ze wist niet goed wat ze van haar moest denken. Katrina had duidelijk ontwijkend gedrag en durfde haar niet in de ogen te kijken. Een beetje vreemd vond ze het wel. Maar ze wilde Madelief niet gelijk afvallen. Misschien was Katrina gewoon verlegen.

‘Waar woon je, Katrina?’ informeerde Anne nieuwsgierig.

‘In het centrum,’ antwoordde Madelief voordat Katrina iets kon zeggen. ‘Haar ouders hebben daar een meubelzaak.’

Katrina knikte. ‘Ja,’ zei ze aarzelend. ‘Een meubelzaak, dat klopt.’

Maurice fronste zijn wenkbrauwen. Er was iets in het gedrag van de drie meiden dat zijn achterdocht wekte. Hij doorzag onmiddellijk het geheimzinnige oogcontact dat ze in een flits met elkaar hadden.

Nee, hem hielden ze niet voor de gek. Waarom vroeg Anne nu niet door?

‘Is het soms die meubelzaak aan de Hoofdstraat?’ Hoewel Maurice zich er niet mee wilde bemoeien, kon hij het toch niet laten.

‘Eh... nee. Het is niet echt een meubelzaak, maar een beddenspeciaalzaak. Van Verbunt aan het Marktplein, die kent u vast wel.’ Katrina glimlachte en keek langs hem heen.

‘Tja, ik weet welke zaak je bedoelt,’ moest hij toegeven. Van Verbunt was al jarenlang een begrip in deze omgeving. ‘Dan ben jij dus de dochter?’

Katrina bleef glimlachen, er kwam geen woord meer uit haar mond. Alleen toen ze weggingen wenste ze hun nog een prettige avond, net als Linda.

‘Je geeft Madelief te veel vrijheid, Anne. Daar komen problemen van,’ voorspelde Maurice en hij wreef met zijn hand over zijn pijnlijke voorhoofd. Het duurde lang voordat de pijnstillers werkten.

‘In deze tijd kun je meisjes van zestien niet aan de tafelpoot vastbinden. Madelief gaat nu eenmaal graag uit, dat weet je.’

‘Als ik het voor het zeggen had, dan...’

‘Ik neem wel contact op met Ruud,’ haastte Anne zich te zeggen. ‘Ruud is haar vader, als hij vindt dat ze niet uit mag gaan, moet hij haar dat maar zeggen.’

Maurice knikte. ‘Als je het niet erg vindt, ga ik vanavond eens vroeg naar bed. Mijn hoofd staat op springen.’

‘Ja, die lange busreizen breken je de laatste tijd steeds vaker op,’ meende Anne bezorgd.

Maurice voegde de daad bij het woord en lag een halfuur later in bed. Anne had het bij het juiste eind. Steeds vaker kreeg hij last van branderige ogen, en de hoofdpijn kwam meestal opzetten na een lange busreis. Misschien moest hij zijn ogen eens laten testen bij een opticien, zoals Freddy hem pasgeleden nog geadviseerd had.

Voordat hij in slaap viel, kwam het telefoongesprek met Elvira weer in zijn gedachten. Ze was altijd al anders geweest. Een echt buitenbeentje. Het lag vast aan haar karakter. Hoewel ze niet zo toegankelijk was als Fleur, was ze hem toch heel dierbaar.